

Csigaház

*Amíg a csigák maradnak,
maradok én is,
amíg csontházukkal
a fűszálakra kapaszkodnak fel,
jobbra-balra dőlve,
csápjukkal beletapogatnak
katánkórók imbolygásába,
s amíg a messzi szelek
kék hajában díszül szolgálni,
talán csak ez a vágyuk.*

*Amíg a csigák maradnak,
maradok én is,
amíg a sásokon hallgatják
az akácóriás tüskés,
nagyzóló meséit
fénytóról, víznapról, kőmadarokról,
amíg gombolyítják hajnalonta
útlejtőket, járnak köveken,
kavicsokon, vödörön, gumikeréken,
csigák ösvényein,
amíg csontházuk körül
nem készülődnek ünnepre
a hangyák, vörösek, feketék.*

*Amíg a csigák maradnak,
maradok én is
a csigákkal
csigaszív, csigavágy,
csigaszerelem nélkül
csigaházban,
tekerőznek, csontosodnak napjaim,
tapogatom
a száguldó vasúti töltést,
az eléggő mozdonyokat
és mind hosszabb felkiáltójelem:
a csupaszcsemeget.*

Dal, számok, rabok

(1957)

*Ma reggel ismét énekeltek.
Teberautón vitték őket a völgybe:
a testüket omló, forró köveknek,
ott napjaik fekszenek összetörve.*

*Hús perc az út, annyi talán a nóta,
de negyvenszerte több ennél a bánya
meg a csurgó bőség, mely villogóra
fényezi azt, kinek csupasz a háta.*

*A dal legurul balra a folyóba,
ez sárga, két homokos part között
fordul, megáll, lassabban hömpölyög,*

*s akácok illatával elsodorja
a száraz kint, mely harminchat torok
mélyén, gyermekmosolyukban lobog.*

Ma is minden olyan

*Ma is minden olyan,
mint amikor először
vitt hazafelé a vonat.
A kanyarban a plébszínű torony,
a mélyülő jegenyefasoron
Sebestyén áll, a rozsdásodó szent,
abroncsolja a csend.
Semmi se változott,
váltók, szemaforok,
a töltéshez lapulva
füstszerű bakterbázikó,
szétszórt vizek, kis pocsolják*

– a folyosón a sörösfű megy át.
Ma is minden olyan,
mint amikor először
vitt hazafelé a vonat.
Talán éppen csak délután,
nyár eleje volt tavasz helyett,
a nap lándzsás árnyékokat vetett
a téglagyár palánkszilipjénél,
s a csíkos földeken...
Elképzelem...:
ma is minden olyan,
most indulsz elém,
s az állomás hűvösén
a szélbuzatos peronon
vársz majd reám...
Otthon a sűrölt padló
sárgán illatoz,
állok a szobában megilletődve,
te mögöttem szóltan örömben
burkolózva vársz,
a tölgyfabútorokban sejtelem,
bennem mesét ébreszt, amit nekem
a betegágyamnál suttogtál...
A halványkék szegélyű porcelánok
olyanok, mint a szemérmes lányok
...minden oly változatlan:
a régi rend ...mint a szag, a mesék,
a bakterházikó, sömlyék, a jegenyék,
a szent, a sörösfű meg a pobarak,
az is: vissz hazafelé a vonat,
mint annyiszor, vissz-visz, fékezni fog,
megáll az állomás, a peronok,
váltók, sínek, mesék ravatala előtt...:
a nyakadon barna szemölcs...